

INGEZONDEN.

VERWIJDERING VAN TATOUAGES.

Af en toe wordt ons de vraag gedaan, of wij ook kans zien een tatouage te verwijderen; en zolang nog menschen terugkomen op de dwaasheden hunner jeugd, en trachten deze zoo goed mogelijk ongedaan te maken, zal ons die vraag worden gedaan. Want onder de zeer vele getatoueerden zijn er altijd velen, die graag van hun huidversiering zouden zijn verlost. Vele middelen zijn aangeraden. De getatoueerde zelf weet te verhalen van het goede gevolg, dat na-tatoueerden met melk, bij voorkeur met vrouwenmelk, wel eens moet hebben gehad. Wetenschappelijke schrijvers over dit onderwerp betwijfelen de juistheid van zulke mededeelingen en het afdoende van die behandeling. Zij hebben zelf aangeraden het behandelen van de tatouages met caustica; zoodra de huid verwoest is tot aan het rete MALPIGHI, wordt dit met een borsteltje bewerkt. De uitkomsten schijnen niet afdoende en niet fraai te zijn, en de behandeling zelve is nogal pijnlijk. Verder wordt aangeraden de tatouages uit te snijden. De verwijdering kan dan volledig geschieden, maar in plaats van de gekleurde teekeningen, die soms niet zonder kunstzin zijn aangebracht, ziet men dan de altijd leelijke witte litteekenfiguren. Daar, voor zoover ik uit mijn herinnering kan nagaan, een bevredigende oplossing op dit gebied nog niet is gevonden, meen ik, dat het eenig nut kan hebben iets mee te deelen over een geval van verwijdering van tatouages met verrassend gunstig gevolg. Vanmiddag onderzocht ik een 17-jarigen polderwerker, en zag toevallig aan de binnenzijde van zijn onderarm een vage, licht roodbruine teekening van een door een pijl doorboord hart. De jonge man deelde mij op mijn vragen daarover het volgende mee. Vóór ongeveer 5 maanden had hij zich getatoueed door met twee aan elkaar gebonden naalden in zijn huid te prikken (daarbij de huid wat ophalend), totdat er bloed kwam; had hij een kleinen afstand geprikt, dan wreef hij oostindischen inkt in. Zoo had hij verschillende tatouages aangebracht, die in uiterlijk niets verschilden van de tatouages van anderen, wat ook geen wonder is, omdat de door hem gebruikte techniek de algemeen gevolgde is. Eenige maanden later was hij tot het inzicht gekomen, dat tatouages gemeen staan, en vatte hij het plan op, ze te verwijderen. Hij prikte weer met twee naalden de figuur na; als hij een einde geprikt had, drukte hij het bloed er goed uit en wreef dan de wondjes goed in met lauwe melk, die gekookt was. Toen de behandeling was afgelopen, was het onmiddellijk te zien, dat de blauwe lijnen smaller waren geworden. De wondjes genazen onder een bloedkorstje geheel, en na tien dagen was er van de blauwe kleur niets meer te zien. Behalve dat hart, dat 8 cM. lang en 7 cM. breed was, verwijderde hij op dezelfde wijze twee letters van 2 cM. hoogte en een jaartal, eveneens 2 cM. hoog, verder een armband aan de bovenzijde van zijn pols (lengte 8 cM., breedte 1 cM.) en ten slotte nog een 4 cM. lang anker. Terwijl het hart aan de binnenzijde van den onderarm op de blanke huid nog vrij duidelijk was te zien, vielen de overblijfselen van de andere tatouages, die gelegen waren aan de buitenzijde van den onderarm en op de rugzijde van de hand, op de roodbruin gepigmenteerde huid bijna niet in het oog. Eerst als men wist, dat zij er waren, kon men ze, als men het licht op een bepaalde wijze er op liet vallen, wel zien. Maar wie niet bepaald erop lette, zou ze spontaan zeker niet opmerken. Maar ook de vage lichtbruine teekening van het hart maakte geen storenden indruk, zooals de gewone tatouages, de eenvoudige blauwe en de in verscheidene kleuren gewerkte, altijd doen.

Groningen, 20 October 1919.

S. VAN MESDAG.